ഇന്നും ജ്വലിക്കുന്ന ഡിജിറ്റൽ വെളിച്ചം

(സൺഡേ സ്കൂളിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ പാകത്തിലുള്ള 7 മിനിറ്റ് ദൈർഘ്യമുള്ള നാടകം)

കഥാപാത്രങ്ങൾ (5) - ആഖ്യാതാവ് / കഥാകാരൻ (ശാന്തവും ചിന്താകുലവുമായ ശബ്ദം), ജെറിൻ (ശാന്തതയുള്ളവൻ, സമാധാനപ്രിയൻ, ആത്മാർത്ഥതയുള്ളവൻ), അമ്മ (ബ്ലെസ്സി) (വികാരഭരിതയും വാത്സല്യനിധിയുമായ അമ്മ), കൂട്ടുകാരൻ / കൂട്ടുകാരി (യുവത്വം തുളുമ്പുന്ന, ഭാവങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കഥാപാത്രം), സാക്ഷി (സഭയെയും സമൂഹത്തെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു)

രംഗം **1:** ആ അവസാന പ്രഭാതം **(1** മിനിറ്റ്**)**

[സ്റ്റേജ് ക്രമീകരണം: മൃദുവായ സ്വർണ്ണവെളിച്ചം. ഒരു കുരിശ് കാണാം. പള്ളിയിലെ അന്തരീക്ഷം പോലെ അഭിനേതാക്കൾ നിശബ്ദരായി നിൽക്കുന്നു.]

ആഖ്യാതാവ് (മൃദുവായി, പതുക്കെ): അതൊരു സാധാരണ പ്രഭാതമായിരുന്നു... ഒരു വിശുദ്ധ പ്രഭാതം...

[ജെറിൻ മുന്നോട്ട് വന്ന് കൈകൾ കൂപ്പി തല വണങ്ങി നിൽക്കുന്നു]

ആഖ്യാതാവ്: എല്ലാ ദിവസത്തെയും പോലെ... ജെറിൻ അന്നും പള്ളിയുടെ മുൻനിരയിലെ ബെഞ്ചിൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു.

അമ്മ (സ്നേഹത്തോടെ മകനെ നോക്കി): ജെറിൻ... നന്നായി പ്രാർത്ഥിക്കണം, മോനേ.

ജെറിൻ (മൃദുവായി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്): അമ്മേ... ഞാൻ എപ്പോഴും അങ്ങനെ തന്നെയല്ലേ.

[ഒരു നിമിഷം: 2 സെക്കൻഡ് നീളുന്ന ശാന്തമായ നിശബ്ദത]

ആഖ്യാതാവ്: അദ്ദേഹം പങ്കെടുക്കുന്ന അവസാനത്തെ വിശുദ്ധ കുർബാനയായിരിക്കും ഇതൊക്കെയെന്ന്... അന്ന് ആരും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

രംഗം **2:** ചെറിയ സ്നേഹങ്ങളുടെ ജീവിതം **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചത്തിന് അല്പം കൂടി തെളിച്ചം വരുന്നു — ഊഷ്മളമായ അന്തരീക്ഷം]

കൂട്ടുകാരൻ (ജെറിന് ചുറ്റും പതുക്കെ നടന്ന്): അദ്ദേഹം അത്ര പ്രശസ്തനൊന്നും ആയിരുന്നില്ല... ഒച്ചപ്പാടും ബഹളവുമുള്ള ആളും ആയിരുന്നില്ല... പിന്നെന്തുകൊണ്ടാണ് എല്ലാവരും ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തെ ഓർക്കുന്നത്?

സാക്ഷി (ചെറുതായി പുഞ്ചിരിച്ച്): കാരണം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതരീതി മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു.

[ഒരു ചെറിയ പുനരാവിഷ്കാരം: ഒരു നാണയം പാവപ്പെട്ടയാൾക്ക് നൽകുന്നു]

ജെറിൻ (ചെറുതായി കുനിഞ്ഞ്, സ്നേഹത്തോടെ നൽകുന്നു): ഇതാ... ഇത് നിങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്.

ആഖ്യാതാവ്: ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ പോലും... സ്നേഹത്തോടെ കൊടുക്കാനാണ് അവൻ പഠിച്ചത്.

കൂട്ടുകാരൻ: പക്ഷേ അവൻ നമ്മളെപ്പോലെ ഒരു സാധാരണക്കാരൻ തന്നെയല്ലേ?

സാക്ഷി: അതെ... പക്ഷേ അവൻ എന്ത് ജോലി ചെയ്താലും...
അത് ദൈവത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ചെയ്തത്.

രംഗം **3:** ആ ഡിജിറ്റൽ ദൗത്യം **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചത്തിന് കുറച്ചുകൂടി തീക്ഷ്ണത വരുന്നു — ഊർജ്ജസ്വലമായ അന്തരീക്ഷം]

കൂട്ടുകാരൻ: പള്ളികളെല്ലാം അടഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു...
എല്ലാവരുടെയും ഉള്ളിൽ പേടിയായിരുന്നു...

ജെറിൻ (ഉറച്ച തീരുമാനത്തോടെ): വിശ്രുദ്ധ കുർബാനകൾ മുടങ്ങാൻ നമ്മൾ അനുവദിക്കില്ല. നമുക്ക് ദൈവത്തെ... ജനങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കണം.

സാക്ഷി: അവൻ ക്യാമറയും, എഡിറ്റിംഗും, തത്സമയ സംപ്രേഷണവും (Streaming) എല്ലാം തനിയെ പഠിച്ചെടുത്തു...

കൂട്ടുകാരൻ (അത്ഭുതത്തോടെ): ഇതെല്ലാം ഒറ്റയ്ക്കോ?

സാക്ഷി: ഒറ്റയ്ക്കല്ല. ദൈവത്തോടൊപ്പം.

ജെറിൻ (ശാന്തമായി): ജനങ്ങൾക്ക് പള്ളിയിലേക്ക് വരാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ... പള്ളി ജനങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് ചെല്ലും.

[ഒരു ചെറിയ നിമിഷം — കാണികളെ നോക്കുന്നു]

രംഗം **4:** എല്ലാവരെയും കണ്ട ആ ഹൃദയം **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[മൃദുവായ വെളിച്ചം]

കൂട്ടുകാരൻ: എങ്ങനെയാണ് ഇത്രയധികം ആളുകളെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞത്?

സാക്ഷി: അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവരുടെ വാക്കുകൾക്ക് കാതോർത്തു.
കൂട്ടുകാരൻ (വികാരഭരിതനായി അഭിനയിക്കുന്നു): എനിക്ക് ഒത്തിരി പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു... ആരോടും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല...

[ജെറിൻ പതുക്കെ വന്ന് കൂട്ടുകാരന്റെ തോളിൽ കൈവെക്കുന്നു]

ജെറിൻ (മൃദുവായി): നിനക്ക് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലല്ലോ?
[കൂട്ടുകാരൻ ഒന്നു മടിക്കുന്നു... പിന്നീട് സങ്കടം നിയന്ത്രിക്കാനാകാതെ വരുന്നു]

കൂട്ടുകാരൻ: ...ഇല്ല.

ആഖ്യാതാവ്: അവൻ മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ നടക്കുകയായിരുന്നില്ല... അവരുടെ കൂടെ താങ്ങായി നിൽക്കുകയായിരുന്നു.

രംഗം **5:** ആ പെട്ടെന്നുള്ള വിടപറച്ചിൽ **(1** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചം പതുക്കെ മങ്ങുന്നു]

ആഖ്യാതാവ്:
അതേ ദിവസം തന്നെ... സന്ധ്യ മയങ്ങിയപ്പോൾ...

സാക്ഷി (താഴ്ന്ന, ഭാരമേറിയ സ്വരത്തിൽ): പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഹൃദയാഘാതം... (Cardiac arrest)

അമ്മ (വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ മുന്നോട്ട് വരുന്നു): ജെറിൻ... എഴുന്നേൽക്കൂ മോനേ...

[3 സെക്കൻഡ് നീളുന്ന പൂർണ്ണ നിശബ്ദത]

കൂട്ടുകാരൻ (പതുങ്ങിയ ശബ്ദത്തിൽ): അവൻ നമ്മളെ വിട്ടുപോയി...

രംഗം **6: (2** മിനിറ്റ്**)**

[നിശബ്ദത... പശ്ചാത്തല സംഗീതം പതുക്കെ ഉയരുന്നു]

കൂട്ടുകാരൻ (സങ്കടത്തോടെ, ഒന്നും മനസ്സിലാകാതെ): ഇത്രയും നല്ലൊരു മനുഷ്യനെ ദൈവം എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇത്ര വേഗം തിരികെ വിളിച്ചത്?

അമ്മ (കണ്ണീരോടെയെങ്കിലും ശാന്തമായി മുകളിലേക്ക് നോക്കുന്നു): ദൈവം അവനെ നമ്മിൽ നിന്ന് എടുത്തു കളഞ്ഞതാണോ...
അതോ ദൈവം അവനെ സ്വീകരിച്ചതാണോ?

ആഖ്യാതാവ് (ശക്തവും ഗംഭീരവുമായ ശബ്ദത്തിൽ): അവന്റെ ജീവിതം അവസാനിക്കുകയാണോ ചെയ്തത്...
അതോ അവന്റെ വലിയൊരു ദൗത്യം ആരംഭിക്കുകയാണോ ചെയ്തത്?

[ജെറിന് ചുറ്റും പതുക്കെ വെളിച്ചം കൂടുന്നു — ഒരു പ്രകാശവലയം പോലെ]
[ജെറിൻ ശാന്തതയോടെ പ്രത്യാശയോടെ മുന്നോട്ട് വരുന്നു]
ജെറിൻ: ഞാൻ അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടില്ല... ഒരു പുതിയ ഇടത്തിൽ, എന്റെ ദൗത്യം ആരംഭിച്ചതേയുള്ളൂ.

കൂട്ടുകാരൻ (ആ സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ്): നിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ... അവ ഇപ്പോഴും ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ട്...

സാക്ഷി: നീ ചെയ്ത വീഡിയോകൾ... നീ നിർമ്മിച്ച ആപ്പുകൾ... നിന്റെ പ്രാർത്ഥനകൾ... അവ ഇപ്പോഴും മനുഷ്യരുടെ ജീവിതങ്ങളെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു...

അമ്മ (കണ്ണീരിനിടയിലും പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്): നീ നിനക്കുള്ളതെല്ലാം ദൈവത്തിന് നൽകി... ഇപ്പോൾ...
ദൈവം നിനക്ക് നിത്യജീവൻ സമ്മാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

അന്തിമ സന്ദേശം **(1** മിനിറ്റ്**)**

ജെറിൻ (കാണികളോട് മൃദുവായി സംസാരിക്കുന്നു):

നിങ്ങൾ തികഞ്ഞവരാകണം എന്ന് നിർബന്ധമില്ല... ദൈവത്തെ പൂർണ്ണമായി സ്നേഹിച്ചാൽ മാത്രം മതി.
നിങ്ങൾക്കുള്ള കഴിവുകൾ ദൈവത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുക. ഒരിക്കൽ ഒരാളെയെങ്കിലും സഹായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക.

കൂട്ടുകാരൻ: നമ്മുടെ ചെറിയ കഴിവുകളാണെങ്കിൽ പോലും?

ജെറിൻ: തീർച്ചയായും, ആ ചെറിയ കഴിവുകൾ തന്നെയാണ് വേണ്ടത്.

സാക്ഷി: സാധാരണക്കാരായ ആളുകൾക്കാണോ ഇത് സാധിക്കുക?

ജെറിൻ: ദൈവത്തിന് ആവശ്യം അങ്ങനെയുള്ളവരെ മാത്രമാണ്.

⭐ അവസാന വരി (എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച് മുന്നോട്ട് വരുന്നു)

എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച് (ശക്തവും വ്യക്തവുമായ ശബ്ദത്തിൽ):

"ആ വെളിച്ചം അണഞ്ഞിട്ടില്ല... അത് നമ്മളിലൂടെ ഇന്നും ജ്വലിക്കുകയാണ്!"

സമാപനം

[എല്ലാവരും തല താഴ്ത്തി, നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു]
എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച്:

"ഈശോയേ, ജെറിനെപ്പോലെ പ്രകാശിക്കാൻ ഞങ്ങളെയും സഹായിക്കണമേ. ആമേൻ."

അവതരണത്തിനുള്ള ചില പ്രധാന കുറിപ്പുകൾ:
1. ജെറിൻ എന്ന കഥാപാത്രം എപ്പോഴും ശാന്തതയും സമാധാനവും നിറഞ്ഞ ഭാവത്തിലായിരിക്കണം — ഒരിക്കലും അമിതമായി നാടകീയത കാണിക്കരുത്.

2. നാടകത്തിന്റെ ആഴം കൂട്ടാൻ സംഭാഷണങ്ങൾക്കിടയിലെ നിശബ്ദത കൃത്യമായി ഉപയോഗിക്കുക (ഇത് വളരെ പ്രധാനമാണ്).

3. അമ്മയുടെ ഭാവം = ആഴത്തിലുള്ള സങ്കടത്തിലും വിശ്വാസം കൈവിടാത്ത നിയന്ത്രണമുള്ള ദുഃഖമായിരിക്കണം.

4. ട്വിസ്റ്റ് നിമിഷത്തിൽ നാടകത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം സങ്കടത്തിൽ നിന്നും വലിയൊരു പ്രത്യാശയിലേക്കും ആവേശത്തിലേക്കും മാറണം.

5. അവസാന രംഗം കാണികളിൽ ഉണർവ്വും പ്രചോദനവും നൽകുന്ന രീതിയിലായിരിക്കണം.